

RUȘINE DOMNULE AMBASADOR, RUȘINE!

STOMFF ANDREI AUREL

RUȘINE DOMNULE AMBASADOR, RUȘINE!

Rușine! Domnule ambasador, rușine!
Mizeria minții voastre mă-nspăimântă!
Păstrați-vă istoria voastră ciuntă
În țara voastră calpă și mărunță.
Ne-am săturat să știm că vă frământă
Dorul de stepă și-ncercați, dar prost
Să-l ostoiti cu ochii la vecin.
Sunteți mârșavi și aruncați venin
Cu vocea unui jalnic diplomat
Bolnav de ură și cam expirat
De vreme ce nu poate să-nțeleagă
Că astăzi însăși Europa leagă
La gard mârțoaga voastră șovinistă
Pe care urma de samar rezistă
Și amintește de tătari și huni.
Încep să cred că voi sunteți nebuni
Și meritați detenția pe viața
În țara noastră plină de dulceață
Într-un cătun bilingv de prin Ardeal.
Acolo Gyuri-bacs mai are cal
Și Ion mai are plug și împreună
Fac să rodească patria străbună
Să mănce pită Ianoș și Matei.
Nu diplomații falși ori derbedei
Vor rupe truda lor de-atâtea veacuri!
Prostia voastră poate n-are leacuri,
Diplomația poate-i o fațadă
Dar șleahta voastră trebuie să cadă
În groapa cu reziduri a istoriei!
Și dacă vă e greu să dați memoriei
Un loc de cinste, cum i se cuvine,
Rușine! Domnule ambasador, rușine!
Și luați aminte la blestemul meu:
Avem cu toți același Dumnezeu,
Avem cu toți o viață de iubire
Și vă blestem să ardeți în uimire
Că nu toți Gyiurii vor să muște Ionii,
Că roade le dau lor pământul, pomii
Și țara lor - Ardealul românesc
E țara unde încă mai trăiesc
Punând pe masă dulce omenie!

Da, vă blestem ca frică să vă fie
Când mai scuipați scârbavnice cuvinte!
Căci excelența voastră jalnic minte
Și exhalăți mizeria morală.
Vă macină minciuna ca o boală
Dar nu vă pot ierta, m-am plictisit
Să fiu în țara mea de voi hulit!
Săraci cu duhul diplomației voștri!
Prostia voastră încă naște monștri.
Noi naștem prunci și ne iubim Ardealul
Și nu dorim să vă înece valul
Ce-l ridicați cu limbă despăcată!
Suntem tăcuți dar nu suntem o gloată
Ci un popor stăpân pe soarta lui.
Mai puneți excelentă pofta-n cui
Și du-te să vorbești prin cimitire.
Dar chiar și morții îți vor da de știre
Că doar un semn așteaptă să învie
Și să te-alunge de pe-această glie
C-un șut ținut în părțile mai moi.
Poate suntem săraci și cu nevoi
Și poate avem paiețe mult prea sus.
Dar țara asta încă nu s-a dus!
E un popor și-o țară încă vie.
Feriți-vă de Maica Românie!
N-o zgândăriți să-și iasă din sărite
La Tartaria texte necitite
Ne dau putere să rămânem drepți
Și drepți înseamnă încă înțelepți
Și iubitori de oameni și de țară,
De România noastră milenară.
Mârșavă specia celor ca și tine!
Rușine, domnule ambasador, rușine!